

Arrest

nr. 294 963 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar vader dienen op 14 november 2019 elk een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 16 december 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 10 mei 2022 met nummer 272 511 beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om verzoekster en haar vader niet te erkennen als vluchteling en om hen de subsidiaire beschermings-status te weigeren.

1.2. Op 8 juni 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.3. Op 29 juni 2022 dienen verzoekster en haar vader elk een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 3 november 2022 verklaart de commissaris-generaal

deze volgende verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Verzoekster en haar vader tekenen beroep aan. Bij arresten van 31 mei 2023 met nummers 289 656 en 289 657 verwerpt de Raad de beroepen.

1.4. Op 14 juni 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming aan verzoekster en haar vader. Het in hoofde van verzoekster afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten ,

naam : [S.B.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/11/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 31/05/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat haar vader eveneens in België verblijft. Deze behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen een vader en een meerderjarige dochter zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien maakt de vader van betrokkene tevens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land nietontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 14/11/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"1. Verzoekster beschikt over de Iranese nationaliteit. Zij is afkomstig uit [K.]. Verzoekster diende - samen met haar vader (de heer [S.B.H.]) - haar land van herkomst te verlaten op 28 april 2018.

Verzoekster reisde via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België toe. Door verzoekster werd, na haar aankomst in België, een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 14 november 2019. Sindsdien verblijft zij onafgebroken in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Iran).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Iran ("nationaliteit: Iran") en dit binnen een termijn van 6 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven

en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat er geen elementen zouden zijn die het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zouden verhinderen.

Verzoekster betwist deze gemaakte beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing, op basis van de vermelde motieven in de bestreden beslissing. Er werd immers niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden met haar persoonlijke situatie, in het bijzonder haar langdurig verblijf en binding met België en de langdurige afwezigheid uit haar land van herkomst. De gemachtigde beperkt zich er daarentegen toe te stellen dat verzoekster samen met haar vader kan terugkeren naar Iran en dat er geen medische elementen de verwijdering van het grondgebied in de weg zouden staan.

De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de (volledige) persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

In de vermelde motieven wordt niet verwezen naar de lange duurtijd dat de verzoekende partij Iran reeds verliet (sinds 28 april 2018), het verblijf in België gedurende een periode van bijna vier jaar (sinds 14 november 2019), het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Iran en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar Iran. De verzoekende partij heeft geen inkomen. Verzoekster is behoeftig en afhankelijk om te voorzien in haar basisbehoeften. Zij verblijft tot op heden materiële hulp (opvang) van Fedasil, waarbij zij verblijft in een collectief opvangcentrum te Linkeroever (2050 Antwerpen, Beatrijslaan 100).

Verzoekster is vervreemd geraakt van haar land van herkomst door haar langdurige afwezigheid. Zij heeft er geen inkomen en geen huisvesting, waardoor zij niet in staat zal zijn om te voorzien in haar basisbehoeften bij een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst, minstens bestaat hiertoe een reëel risico.

De verzoekende partij wijst daarnaast op de (algemene) situatie in Iran, ingevolge het uitbreken van een golf van protesten na de dood van Mahsa Amini (een jonge Koerdische vrouw), in samenhang gezien met haar persoonlijke situatie (waaronder haar langdurig verblijf in Europa).

De protesten in Iran, in de volksmond ook de Mahsa Aminiprotessen, zijn protesten tegen het regime van Iran. De protesten begonnen naar aanleiding van de dood van Mahsa Amini (een jonge Koerdische vrouw). Amini werd op 13 september 2022 opgepakt door de zedenpolitie van Teheran. Drie dagen later overleed Mahsa Amini. De dood van Amini was de vonk voor een golf van aanhoudende protesten doorheen het volledige land, waarbij reeds honderden doden en duizenden gewonden vielen.

Bij een (gedwongen) terugkeer zou de verzoekende partij derhalve in een land terechtkomen dat gedomineerd wordt door protesten tegen het regime en waarbij het regime bijzonder hard (met dodelijk geweld) optreedt tegen personen die zich keren tegen het regime of als tegenstanders worden aanzien. Dit geldt in het bijzonder ten aanzien van vrouwen, zoals verzoekster. De verzoekende partij verbleef langdurig in Europa, waardoor zij net gevisieerd dreigt te worden bij een terugkeer naar Iran door de erg woelige situatie in dit land.

Verzoekster verliet Iran reeds sinds 28 april 2018, zoals ook blijkt uit het administratief dossier.

Door de verzoekende partij werd op 1 november 2022 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. In deze aanvraag benadrukte de verzoekende partij bovenvermelde elementen waaruit de onmogelijkheid voortvloeit om terug te keren naar Iran. Door verweerder werd hiermee geen rekening gehouden. Deze aanvraag werd bovendien ook nog niet beoordeeld door verweerder. Geen enkele beslissing werd genomen.

Niettemin kan in de bestreden beslissing worden vastgesteld dat de gemachtigde hiermee op geen enkele wijze heeft rekening gehouden. De gemachtigde beperkt zich er toe te stellen dat verzoekster samen met

haar vader kan terugkeren naar Iran en dat er geen medische elementen de verwijdering van het grondgebied in de weg zouden staan.

Dit laatste is overigens niet correct. Verzoekster kampt met (recente) medische problemen, waaronder een lange periode van zeer ruim bloedverlies met heel veel pijn, buikpijn, rugpijn en maagpijn (stuk 3). Verzoekster wordt hiervoor medisch opgevolgd, terwijl de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat deze medische begeleiding zou worden doorbroken.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

[...]

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]”.

2.4. Verzoekster betwist de pertinente vaststellingen van verweerder niet dat de commissaris-generaal op 3 november 2022 haar volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk heeft verklaard en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing bij arrest van 31 mei 2023 heeft verworpen. Verzoekster betwist evenmin de vaststelling dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, waardoor verweerder op grond van voormelde wetbepalingen in beginsel verplicht was haar bevel te

geven om het grondgebied te verlaten, onverminderd evenwel meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zoals deze ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals verzoekster aangeeft, maakt dit wetsartikel een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze bepaling weerspiegelt hogere rechts-normen, waaronder de door verzoekster ook aangehaalde artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, waarbij zij in het bijzonder wijst op haar *“langdurig verblijf en binding met België en de langdurige afwezigheid uit haar land van herkomst”*. Verzoekster betoogt tevens dat er geen rekening wordt gehouden met het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Iran en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar dat land. Zij wijst erop dat zij geen inkomen heeft en behoeftig is en dat zij afhankelijk is van materiële hulp om te voorzien in haar basisbehoeften. Zij stelt vervreemd te zijn geraakt van haar land van herkomst door haar langdurige afwezigheid. Zij verwijst daarnaast naar de *“(algemene) situatie in Iran, ingevolge het uitbreken van een golf van protesten na de dood van Mahsa Amini”*. Zij betoogt dat zij bij een terugkeer terechtkomt in een land dat wordt gedomineerd door protesten tegen het regime, waarbij het regime bijzonder hard optreedt tegen mensen die als tegenstanders worden beschouwd. Zij stelt dat dit in het bijzonder geldt voor vrouwen. Zij argumenteert nog dat zij zal worden gevisieerd omdat zij langdurig in Europa heeft verbleven. Zij wijst er verder op dat zij op 1 november 2022 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin al deze elementen werden uiteengezet, maar waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden. Zij wijst er ten slotte op recent medische problemen te hebben gekend, waarvoor zij medisch wordt opgevolgd.

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt dat wel degelijk een onderzoek in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden. Zo kan in dit bevel worden gelezen als volgt:

“In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleden

Betrokkene verklaarde dat haar vader eveneens in België verblijft. Deze behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen een vader en een meerderjarige dochter zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien maakt de vader van betrokkene tevens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.”

Verzoekster gaat niet in op de motieven inzake het hoger belang van het kind of het gezins- en familieleven. Zij laat na in dit verband enig element aan te halen waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zij betwist niet dat zij geen minderjarige kinderen heeft en evenmin dat geen sprake is van een gezins- of familieleven in België of een andere (EU-)lidstaat dat wordt geraakt door het bestreden bevel.

Verzoekster stelt wel dat verweerder geen correcte beoordeling heeft gemaakt inzake haar gezondheidstoestand. Zij betoogt dat zij kampt met recente medische problemen, waaronder bloedverlies met veel pijn, met name buik-, rug- en maagpijn. Ter staving van deze medische problematiek heeft verzoekster ook een medisch attest gevoegd bij haar verzoekschrift. De Raad dient evenwel vast te stellen dat dit medisch attest dateert van 21 juni 2023, en dus van na het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder kon dus onmogelijk reeds kennis hebben van dit medisch stuk voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat hem ook niet dienstig kan worden tegengeworpen hiermee onterecht geen rekening te hebben gehouden. Verzoekster toont met haar kritiek niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling inzake haar gezondheidstoestand is gekomen of dat hij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met hem reeds gekende medische elementen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat ook niet kan blijken dat de thans door verzoekster aange-haalde medische problemen van die aard zijn dat deze het nemen van een terugkeerbepaal of een terugkeer naar het land van herkomst kunnen verhinderen. Uit het thans voorgelegde medische stuk kan zo niet blijken dat verzoekster niet kan reizen en verder blijkt ook dat zij maar vijf dagen (tot 26 juni 2023) medicatie diende te nemen. Evenmin toont verzoekster trouwens met enig begin van bewijs aan dat zij een verdere medische opvolging en eventuele behandeling niet zou kunnen verkrijgen in haar land van herkomst.

In zoverre verzoekster doelt op een privéleven in België, het ontbreken van banden met het land van herkomst, haar financiële toestand en de algemene situatie in het land van herkomst moet verder worden opgemerkt dat dit geen elementen zijn waarmee op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden.

De Raad stelt ten slotte vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik, laat staan op 1 november 2022, een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij brengt in dit verband ook geen (begin van) bewijs naar voor, zodat op dit punt louter sprake is van een blote bewering. Zij kan dan ook in geen geval overtuigen dat in verband met een dergelijke aanvraag, of hierin ingeroepen elementen, enige motivering diende te worden voorzien.

In de gegeven omstandigheden toont verzoekster geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992,

Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar het een eerste toelating tot verblijf betreft – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting geen schending van haar recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven of het privéleven aannemelijk.

Verzoekster betwist allereerst niet dat zij – zoals dit werd vastgesteld in de bestreden beslissing – geen beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België (of een andere EU-lidstaat), zodat een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleden niet aan de orde is. Verweerder heeft er immers op gewezen dat er geen beschermenswaardig gezinsleven wordt vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Verzoekster betwist niet dat er geen dergelijke elementen werden voorgelegd voor haar en haar vader. Bovendien heeft verweerder er in het bestreden bevel ook correct op gewezen dat verzoeksters vader eveneens het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat bij een terugkeer naar het land van herkomst de familiekeren dus behouden blijft. Verzoekster gaat niet in op deze motieven en weerlegt deze niet.

In zoverre verzoekster daarnaast aanvoert dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd, komt zij niet verder dan het op zeer algemene wijze aanvoeren dat zij “*langdurig*” verblijft in België en hier banden heeft opgebouwd. Er wordt niet betwist dat verzoekster sedert eind 2019 in België verblijft, maar zij slaagt

er niet in om haar banden met België concreet te maken of in dit verband enig begin van bewijs naar voor te brengen. Er blijkt ook niet dat verzoekster enig concreet element inzake haar voorgehouden privéleven in België voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis heeft gebracht aan het bestuur. In de gegeven omstandigheden kan verzoekster niet overtuigen dat zij in België duurzame sociale of andere banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De Raad benadrukt daarenboven dat het verblijf van verzoekster vanaf het begin en steeds precair was, waardoor het privéleven waarop zij zich actueel meent te kunnen beroepen in elk geval is ontwikkeld in een tijd waarin zij zich ervan bewust was of diende te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin evenzeer precair was. Zoals reeds werd gesteld, kan in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een miskenning van het recht op eerbiediging van het privéleven. Verzoekster maakt dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aannemelijk. Zij beperkt zich op dit punt hoofdzakelijk tot blote beweringen waarmee zij niet kan aantonen dat de verplichting om terug te keren naar haar herkomstland haar voorgehouden privéleven in België in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Haar beweringen dat zij zou zijn vervreemd van het land van herkomst, dat zij er geen huisvesting of financiële middelen heeft / kan verwerven of nog dat zij er geen sociaal of familiaal netwerk meer heeft, worden zo op geen enkele wijze concreet onderbouwd of gestaafd met een begin van bewijs. Het enkele gegeven dat verzoekster haar land van herkomst reeds enkele jaren geleden heeft verlaten, impliceert op zich nog niet dat zij is vervreemd van dit land of er geen sociale of familiale banden meer heeft. Het gegeven dat verzoekster in België, waar zij hooguit een precair verblijf had, niet de nodige bestaansmiddelen heeft of kan verwerven om in haar levensonderhoud te voorzien, impliceert evenmin dat dit eveneens het geval is in haar land van herkomst, rekening houdend met haar herkomst uit dit land en het gegeven dat zij er is vertrouwd met de taal en cultuur. Er blijkt niet dat verzoekster bij terugkeer naar Iran niet in haar eigen levensonderhoud en huisvesting kan voorzien, hierin eventueel tijdelijk bijgestaan door familie of vrienden. Verzoekster brengt alvast geen concrete elementen naar voor die erop kunnen wijzen dat dit niet mogelijk is. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met deze verdragsbepaling. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voor-zienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar middel beperkt tot loutere beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd door enig (begin van) bewijs.

Verzoekster stelt allereerst dat zij “*vervreemd*” is geraakt van haar land van herkomst door haar “*langdurige afwezigheid*” en dat zij er geen inkomen en huisvesting heeft, waardoor zij niet in staat zal zijn om te voorzien in haar basisbehoeften. Deze beweringen worden echter niet concreet en met een begin van bewijs aangetoond. De Raad stelt aldus vast dat verzoekster zich in casu beperkt tot een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling, zonder dat deze enigszins concreet aannemelijk wordt gemaakt.

Wat betreft de “*algemene situatie in Iran*” en de protesten tegen het regime na de dood van Mahsa Amini, moet verder worden vastgesteld dat verzoekster deze algemene situatie op geen enkele wijze betreft op haar persoonlijke situatie of toelicht waarom zij persoonlijk als tegenstander van het regime zou worden beschouwd of zou worden geïsoleerd. Zij brengt in dit verband ook geen enkele concrete landeninformatie naar voor.

Daarnaast stelt verzoekster ook enkel op zeer summiere wijze dat zij omwille van haar langdurig verblijf in Europa dreigt te worden geïsoleerd bij een terugkeer naar Iran. Zij toont echter geenszins met een begin van bewijs aan dat Iraniërs die enkele jaren in Europa hebben verbleven maar zonder verhoogd risicoprofiel, zoals zijzelf, bij een terugkeer naar Iran in de huidige omstandigheden op enige wijze worden “*geïsoleerd*” door het Iraans regime.

De Raad wijst bovendien op de volgende door hem reeds gedane beoordeling in het arrest van 31 mei 2023 met nummer 289 656:

“Waar verzoekster nog aangeeft dat zij in Iran niet kan leven met een hoofddoek en constante schrik voor de moraalpolitie, heeft de commissaris-generaal op goede gronden gemotiveerd:

“Waar u stelt dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat u niet kan leven met een hoofddoek en schrik heeft voor de moraalpolitie, moet vooreerst verwezen worden naar de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering naar het christendom. Bovendien maakte u deze vrees nooit eerder kenbaar doorheen uw procedure voor het CGVS, noch voor de RvV. Hoe dan ook is het bestaan van vestimentaire voorschriften op zich niet voldoende om a priori te gewagen van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw algemene stelling dat vrouwen in Iran geen vrij leven kunnen leiden volstaat evenmin om a priori in uw hoofde te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Wat betreft de screenshots van sociale mediaberichten over de actuele situatie in Iran die handelen over de algemene situatie, kan eenzelfde conclusie getrokken worden. Een persoonlijke vrees dient immers in concreto aangetoond te worden.”

Verzoekster brengt geen elementen bij die voorgaande motieven in een ander daglicht kunnen stellen. In dit verband stipt de Raad nog aan dat verzoekster uitdrukkelijk aangaf niet politiek actief te zijn en dat zij niet heeft deelgenomen aan manifestaties (Verklaring volgend verzoek van 10 oktober 2022, vraag 18) en dient samen met verweerder te worden dat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet volstaan om in hoofde van verzoekster een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. Het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften waaronder het dragen van een hoofddoek, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad moet zodoende vaststellen dat verzoekster niet aantoonde dat zij haar leven in Iran, volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen ‘vervolging’ in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit, te meer verzoekster aangaf politiek niet actief te zijn. Bepaalde aanpassingen van harentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Waar verzoekster nog aanvoert dat ondertussen de (algemene) situatie in Iran grondig wijzigde ingevolge het uitbreken van een golf van de protesten na de dood van een jonge Koerdische vrouw waarbij onder meer wordt gewezen op het rapport "Iran protests 2022: Human rights and international response" van 30 januari 2023 en wordt betoogd dat verzoekster bij een (gedwongen) terugkeer zou terechtkomen in een land dat gedomineerd wordt door protesten tegen het regime en waarbij het regime bijzonder hard optreedt tegen opposanten of personen die als tegenstanders worden gezien en dat verzoekster langdurig in Europa verbleef waardoor hij net dreigt gevisieerd te worden door de erg woelige situatie in het land, wordt op het volgende gewezen.

Gezien verzoekster geen oprechte bekering aannemelijk maakt en politiek niet actief is, kan van haar worden verwacht dat zij haar religieuze activiteiten staakt alvorens terug te keren naar Iran en is verzoeksters verwijzing naar de gewijzigde algemene situatie in Iran op dit vlak verder niet dienstig. Uit deze informatie blijkt overigens niet dat de situatie in Iran van zulke aard zou zijn dat deze ook voor personen die zich niet inlaten met (oprechte) protestacties en oppositieactiviteiten op zich problemen met zich zou (kunnen) brengen. Verder is deze informatie van louter algemene aard, heeft deze geen betrekking op verzoeksters persoon en kan verzoekster met haar verwijzing naar deze informatie in het geheel niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, in gebreke.

In zoverre verzoekster daarnaast tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, kan nog worden opgemerkt dat uit de door haar aangereikte informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat zij enige tijd in België heeft verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde. Verzoekster brengt, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vermeende bekering en het gebrek aan enig politieke engagement geen concrete elementen bij waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in haar land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en gevisieerd. Zij toont niet aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont zij aan dat zij omwille hiervan riskeert te worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er hierbij nog op dat uit landeninformatie blijkt dat een terugkeer problemen zal veroorzaken wanneer de bekeerling reeds gekend was bij de autoriteiten bij zijn vertrek (COI Focus, "Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden" van 30 maart 2020, p. 15), wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan verzoekers om internationale bescherming die terugkeren. Door te volharden in haar bekering tot het christendom en haar religieuze activiteiten in België en een theoretisch betoog te voeren rond beschermingsverzoeken gesteund op religieuze gronden, brengt verzoekster geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn en kan hij voorgaande vaststellingen niet ombuigen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad hierbij dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekster geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen of opposant zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving en zij hoe dan ook niet aantoonbaar dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst godsdienstige of politieke handelingen zal verrichten die haar blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat

verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekster toont evenwel met haar verwijzing naar de algemene situatie in Iran alwaar protesten zijn uitgebroken tegen het regime waarbij hardhandig wordt opgetreden tegen opposanten, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Bij gebrek aan (begin van) bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen kan ook niet worden vastgesteld dat in dit verband sprake is van een ontoereikend onderzoek.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. Gelet op de gedane vaststellingen toont verzoekster met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte feitelijke gegevens, dat deze op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat hieraan een kennelijk onredelijke beoordeling ten grondslag ligt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS